

WAT IS HET LAKS?

- Het Landelijk Aktie Komitee Scholieren (LAKS), opgericht in 1984, is een organisatie van, voor en door scholieren.
- Het LAKS verzamelt sinds 1987 de klachten tijdens de eindexamens.
- In 2012 werden er 125.000 eindexamenklachten geteld.
- Lotte Savelberg uit Weert is LAKS-voorzitter in het schooljaar 2012-2013

Lotte Savelberg:

„Als ik het afgelopen jaar drie keer op zondagmiddag thuis op de bank heb gezeten, dan is het veel.”

Lottes frustratie bv

Ze is nog tot en met volgende maand voorzitter van het Landelijk Aktie Komitee Scholieren (LAKS) en tegelijkertijd doet ze eindexamen vwo aan de Philips van Horne in Weert. **Het einde van een drukke periode voor Lotte Savelberg lonkt.**

door Branko Eijssen

Als ze vertelt, doet ze dat met haar hele lichaam. De handen bewegen, de schouders veren mee. Elke emotie laat ze vergezeld gaan van een expressieve blik. Boos, enthousiast, serieus: ze beheerst de bijbehorende mimiek feilloos. Laat Lotte Savelberg praten over hoe het is om een jaar lang voorzitter te zijn van het LAKS en je krijgt een opsomming van levenslessen. Zeventien is ze. Een meisje nog eigenlijk, maar in sneltreinvaart vrouw geworden. Voorbeeld. Ze biedt een inkijkje in de verhouding met haar zes medebestuurders. „Je moet natuurlijk aan elkaar wennen en dan merk je dat er ook zaken fout gaan. Niet erg, maar daar moet je iets mee voordat het uit de hand loopt. Ik heb daarom de ‘frustratie bv’ opgericht. Elke twee, drie maanden op vrijdag komen we bij elkaar en zeggen we elkaar de waarheid. Keihard, zonder omwegen. Als er een compliment moet worden uitgedeeld, gebeurt dat ook. Op die manier houden we elkaar scherp.” Ze pauzeert even. Lacht: „Dat klinkt angstaanjagend volwassen, hè.” Veertig uur in de week is ze bezig met het LAKS. En dat in het examenjaar. Een aanslag op haar lijf. „Ik merk het aan mijn gezondheid. Ben wat verkouden, sneller moe. Ik probeer wel rust in te bouwen, maar dat gaat niet altijd. Komt er weer een onver-

wachte gebeurtenis tussendoor, zoals laatst de scholierenstaking bij het Sint Maartenscollege in Maastricht. Je reist veel, werkt regelmatig 's avonds door. Als ik het afgelopen jaar drie keer op zondagmiddag thuis op de bank bij mijn ouders heb gezeten, dan is het veel.” Begrijp haar niet verkeerd. Klagen doet ze niet. Bijna een miljoen scholieren vertegenwoordigen, het is nogal wat. Maar voor Savelberg is het een uitdaging geweest, geen opgave. En toch. De druk was ook voelbaar. Stress? Jazeker. „Om weer rustig te worden, ga ik meestal wiskundesommen maken.” Pardon? „Ja, dat is tenminste concreet. Als je voorzitter bent van het LAKS zit je vaak met veel partijen om tafel. Oplossingen bedenken is vaak moeilijk. Er zijn meerdere antwoorden of scenario's mogelijk. Dat is mentaal best zwaar.” Ze neemt een slok thee in een café aan de Markt in haar woonplaats Weert. Denkt intussen na over de vraag of ze een hoogtepunt kan benoemen. „Rond de afgelopen verkiezingen hebben we met jongerenorganisaties een

akkoord proberen te sluiten over zaken die voor ons belangrijk waren. Zaten we met twintig partijen bij elkaar. Het is uiteindelijk niet gelukt, want de belangen waren te divers. Maar het proces was fascinerend om mee te maken.” Zoals veel fascinerend was, en nog steeds is, om mee te maken. Savelberg is wijzer geworden. Ook over zichzelf. „In het bestuur hebben ze het over ‘een Savelbergje doen’. Dat betekent dat je er iets uitflapt, vaak ongenueerd. Soms heb ik daar last van. Intern kan dat, maar voor de camera natuurlijk niet. Daar heb ik veel over geleerd. Ik ben een controlfreak. Altijd geweest. Ik kan heel slecht tegen mensen die laconiek zijn. Boos worden helpt in zulke gevallen niet. Ik heb geleerd om anderen de ruimte te geven. Dat is echt noodzakelijk als je leiding wil geven.” De afgelopen twee weken heeft ze haar mobiele telefoon - vaker dan ooit - uitgezet om zich te concentreren op de eindexamens-tof. Hoe ambitieus ze ook is, gezien het drukke jaar dat ze achter de rug heeft, neemt ze met een ‘zeventje’ ook genoegen. Na de zomer gaat ze op kamers. In Delft, waar ze technische bestuurskunde gaat studeren. Nieuwe omgeving, nieuwe uitdagingen. „Ik heb me voorgenomen om het eerste half jaar niet te veel te willen. Eerst maar eens zien of de studie bevalt. Maar ik ken mezelf. Misschien gaat het toch weer kriebelen en wil ik uiteindelijk toch wel weer een bestuursjaar doen.”